

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Markem, advokátem, se sídlem nám. Winstona Churchilla 2, Praha 3, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 12. 2008, č. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2009, č. j. 1 Cad 50/2009 - 23,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2009, č. j. 1 Cad 50/2009 - 23, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované o povinnosti vrátit přeplatek na invalidním důchodě pana T. Š. Tento přeplatek vznikl z titulu plateb, které žalovaná vyplatila na účet pana T. Š. po jeho smrti. Stěžovatel byl sice opatrovníkem pana T. Š., avšak finanční prostředky byly poukazovány na účet zemřelého, k němuž neměl stěžovatel dispoziční právo. Sdělení, že pan T. Š. zemřel, poslal stěžovatel žalované 8 dní po jeho smrti a pokud žalovaná dále posílala na účet zemřelého platby, pak to nemůže jít k tíži stěžovatele. Stěžovatel nemůže za to, že platby, které žalovaná poukázala na účet T. Š., byly na tomto účtu obstaveny z důvodu exekuce na majetek pana Š. V neposlední řadě stěžovatel poukázal na to, že jeho zastoupení zaniklo smrtí zastoupeného a po smrti pana T. Š. již nebyl jeho opatrovníkem.

Městský soud v napadeném rozhodnutí stěžovateli nevyhověl s tím, že plátce důchodu je oprávněn obrátit se na kteréhokoliv z odpovědných subjektů a požadovat na něm vrácení přeplatku a že neshledal napadené rozhodnutí žalované nezákonným.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky k projednání a rozhodnutí o kasační stížnosti, mimo jiné, zda tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě.

Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí.

V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Nejvyšší správní soud vychází v tomto případě ze své konstantní judikatury, navazující na usnesení ze dne 25. 9. 2003, sp. zn. 5 Afs 13/2003, publikované pod č. 57/2004 Sb. NSS a dostupné na www.nssoud.cz: „*Počátek lhůty, v níž lze podat kasační stížnost (§ 40 a § 106 odst. 2 s. ř. s.), je dán dnem doručení písemného vyhotovení rozsudku krajského soudu. Následujícího dne začíná běžet dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti, která skončí dnem, jenž se svým označením shoduje se dnem doručení. Byl-li tedy rozsudek krajského soudu doručen v pracovní den v pátek, je posledním dnem, kdy lze kasační stížnost podat, opět pátek druhého týdne, je-li pracovním dnem.*“

V daném případě byl napadený rozsudek doručen stěžovateli dne 12. 11. 2009 (čtvrtek), přičemž tento den je rozhodující pro počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Tato lhůta v délce dvou týdnů uplynula dnem 26. 11. 2009 (čtvrtek). Kasační stížnost však stěžovatel podal osobně Městskému soudu v Praze dne 27. 11. 2009, což potvrdil ve svém přípisu ze dne 23. 6. 2010 i zástupce stěžovatele. Vzhledem k tomu, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze podle § 106 odst. 2 poslední věty s. ř. s. prominout, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než tuto kasační stížnost podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnout.

V kasační stížnosti bez uvedení bližší argumentace stěžovatel žádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tímto návrhem se Nejvyšší správní soud vzhledem k rozhodnutí ve věci samé nezabýval.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu